

Tervehdys Lehtomäen kodista!

Olen usein saanut ihmetellä vanhimman veljemme Päivön oppimisen intoa. Alkuun tuntui oudolta kuulla, kun hän sanoi meille nuoremmille: **"Minä haluan tulla mukaan, oppimaan!"** Todellisuudessa on aivan toisin, me nuoremmat saamme olla häneltä oppimassa! Kaikkein voimakkaimmin Päivön lausahduksista on mieleeni jäänyt, nöyrä ja hiljainen pyyntö: **"Herra, opeta minua."** tai **"Herra, opeta meitä!"** Herra kuulee myös nämä pyynnöt! Näin olemme saaneet kokea, sillä Päivö ei kätke Herralta saamiaan opetuksiaan omaan sydämeensä, vaan riemullisena hän niistä kertoo aina puheissaan. Hän uskoo näiden Herran opetuksien olevan hyödyksi myös meille muille.

Näin myös Vanhan Testamentin Job toimi, kun oli saanut käydä ensin omassa sielussaan läpi Jumalan pyhyiden ja vanhurskauden sulattamat. **Silloin Job vastasi Herralle ja sanoi: "Minä tiedän, että sinä voit kaikki ja ettei mikään päätöksesi ole sinulle mahdoton toteuttaa. 'Kuka peittää minun aivoitukseni taitamattomasti?' Siis on niin: minä puhuin ymmärtämättömyyksiä, asioista, jotka ovat ylen ihmeelliset minun käsittää. Kuule siis, niin minä puhun; minä kysyn, opeta sinä minua."** Job 42:1-4. Meidän vanhempien muisto kouluista on, että opettaja kyseli, oppilaat puolestaan vastailivat. Mutta nykyisin oppilaat rohkenevat kysellä entistä enemmän opettajaltaan ja opettajat joutuvat näin vastata heille. Jumalan koulu on ikivanha, mutta siinä on toimittu nykyaikaisen opetusmenetelmän mukaisesti. Job kaukaisessa menneisyydessä sai käydä koulua, jossa hän sanoi Herralle; **"...minä kysyn, opeta sinä minua."** Näin meitäkin Sana rohkaisee kyselemään Herralta asioita, joita emme ymmärrä ja käsitä. Herra puolestaan tahtoo opettaa motivoituneita oppilaitaan! Job pääsi näissä opinnoissaan varsin pitkälle, ainakin itse arvioinnin perusteella: **"Korvakuulolta vain olin sinusta kuullut, mutta nyt on silmäni sinut nähnyt."** Job 42:5.

Herra ei koulussaan aina pidä oppilaitaan samalla luokalla, vaan edistymisen mukaan hän siirtää oppilaitaan seuraavalle. Niin kuin maallisessa koulussakin oppilaan motivaatio on vaihteleva, yleensä alkuun on intoa opiskella ja sitten tulee välistä niitä herpaantumisia. On myös niitä kiinnostavia oppiaineita, joiden tunneille ilomieliin mennään ja jolloin on motivaatiota opiskella. Mutta kun on joku vastenmielinen oppiaine, niin niiltä tunneilta tekisi mieli kokonaan livistää. Aivan samoin koetaan myös Herran koulussa. Näemme jo ensimmäisistä opetuslapsista, kuinka alkuun kaikilla oli intoa opiskella Herran oppilaana. Opiskelu oli kuin yhtä juhlaa, kun sai joka päivä kulkea Herran seurassa, oppia uutta ja hyvin ihmeellistä Jumalan maailmaa ja sen pyhiä salaisuuksia. Samalla nähtiin monien sidottujen ja paholaisen kahlehtimien ihmisten vapautuvan, tervehtyvän ja liittyvän Vapahtajan seuraan. Mutta sitten aivan yllättäen, Opettaja alkaa kertoa tulevista Jerusalemin tapahtumista, siellä odottavat vaikeat ja vastenmieliset luennot hänen oppilaitaan. Pietari rohkenee esittää Herralle oman toivomuksen, ettei otettaisi vielä niitä vastenmielisiä oppiaineita tähän opetussuunnitelmaan, vaan jatkettaisiin tällä jo tutuksi tulleella oppimisjaksolla. Tämä on ollut tosi mielenkiintoinen jakso. Mutta Mestari torjuu kovin sanoin tämän toivomuksen ja päättäväisesti siirtää oppilaansa seuraavalle luokalle. "Lähdetään nyt ylös Jerusalemiin", Mestari sanoo. Käymme siellä käsiksi näihin vaikeisiin oppiaineisiin, nekin on läpi käytävä ja läksyt opittava. Nyt tällä luokalla oli opiskelussa vauhtia, ei jäänyt turhaa vapaa aikaa, sillä luentoja seurasi välittömästi aina koe. Edellisellä luokalla moni oppilas tunsu jo tietävänsä lähes kaiken. Mutta tällä luokalla kaikki opetus onkin täysin uutta ja aivan ihmeellistä, jota on vaikea ymmärtää. Innokkain opiskelija Pietari purskahtaa katkeraan itkuun, kun reputti vielä ratkaisevassa tentissä.

Paavali ihan luettelee aika pitkän listan näitä vastenmielisten luentojen aiheita, joihin hän oli joutunut osallistumaan. Aluksi hän toteaa, miten opiskelumotivaatio on silti pysynyt hyvänä, kun Hän ei ole tahtonut toimia pahennusta herättäen, vaan osallistunut niihin kuin Jumalan palvelija. **"Me emme missään kohden anna aiheita pahennukseen, ettei virkaamme moitittaisi, vaan kaikessa me osoittaudumme Jumalan palvelijoiksi: suuressa kärsivällisyydessä, vaivoissa, hädissä, ahdistuksissa, ruoskittaessa, vankeudessa, meteileissä, vaivannäöissä, valvomisissa, paastoissa; puhtaudessa, tiedossa, pitkämielisyydessä, ystävällisyydessä, Pyhässä Hengessä, vilpittömässä rakkaudessa, totuuden sanassa, Jumalan voimassa, vanhurskauden sota-aseet oikeassa kädessä ja vasemmassa; kunniaassa ja häpeässä, pahassa maineessa ja hyvässä, villitsijöinä ja kuitenkin totta puhuvina, tuntemattomina ja kuitenkin hyvin tunnettuina; kuolemaisillamme, ja katso, me elämme, kuritettuina emmekä kuitenkaan tapettuina, murheellisina, mutta aina iloisina, köyhinä, mutta kuitenkin monia rikkaiksi tekevinä, mitään omistamatta, mutta kuitenkin omistaen kaiken."** 2. Kor 6:3-10. Montako kymmentä tai sataa opintoviikkoa nämä opiskelut kestivät? Sitä ei meille kerrota! Mutta nämä opinnot eivät olleet turhia, sillä esimerkiksi nyt Paavali köyhänä miehenä sai tehdä monia rikkaiksi.

Näillä vastenmielisillä luennoilla Paavali sai myös **”...oppia tuntemaan Kristuksen rakkauden, joka on kaikkea tietoa ylempänä...”** Ef. 3:19. Tätä tuntemistaan hän kuvaa vielä tarkemmin 1. Korinttolaiskirjeen 13. luvussa. Kuinka Kristuksen rakkaus on pitkämielinen, lempeä, ei kadehdi, ei käyttäydy sopimattomasti, ei etsi omaansa, ei katkeroidu (elämän kovien kolhujen ja iskujen alla), ei muistele kärsimäänsä pahaa (vaan antaa sydämeästään anteeksi), kaikki se peittää (ainakin toisten viat), uskoo kaiken (pelkkää hyvää lähimmäisistään), toivoo ja kärsii kaiken (vääryyden, kun se kohdistuu itseeni). Näin Paavali perehtyi syvällisesti Kristuksen elämään ja toimintaan täällä maan päällä. Aivan ihmeellinen on Kristuksen rakkaus, joka ei ristillä kärsiessäänkään katkeroitunut, tai käyttäytynyt sopimattomasti. Kukapa tiesi tai aavisti, että toinen ristille tuomituista ja ripustetuista ryöväreistä vielä pelastuisi? Ryöväri oli ansainnut kaikkien tietojen mukaan ristin kuoleman. Mutta Kristuksen rakkauden tunteminen mursi ryövärin kovan sydämen. **”Ja hän sanoi: ”Jeesus, muista minua, kun tulet valtakuntaasi.” Niin Jeesus sanoi hänelle: ”Totisesti minä sanon sinulle: tänä päivänä pitää sinun oleman minun kanssani paratiisissa.”** Luuk. 23:42-43. Tämäkin tieto varmaan ylitti kaiken inhimillisen tiedon. Kukapa tiesi, että vielä tänään ryöväri pääsee taivaaseen! Näin Kristus selväsi kaikista tenteistä täysin pistein, hänen rakkaudessaan ei ole rikkeitä tai puutteita.

Me saamme elää tietoyhteiskunnassa. Kun vain hakusanoja näppäillään netin hakemistoihin, niin tietoa alkaa tulvia. Myös näistä hengellisistä asioista voimme saada sieltä tietoa. Mutta pelkkä tieto ei riitä, meidän on päästävä tuntemaan Kristuksen rakkautta, jos haluamme pelastua. Kristuksen rakkautta voidaan oppia tuntemaan hänen seurassaan, on päästävä aivan sisälle hänen valtakuntaansa. Mitä Jeesus sanoikaan? **” Mutta jos minä Jumalan sormella ajan ulos riivaajia, niin onhan Jumalan valtakunta tullut teidän tyköne.”**

Jumala on puhunut meille viime päivinä hirmumyrskyjen kautta, joita on ollut niin idässä, kuin lännessäkin. Kun hirmumyrsky Katrina kävi New Orleans -kaupungin kimppuun, niin kaikin keinoin pelastusmiehistö yritti ensin estää vesipadon murtumisen, mutta silti se sortui. Ei voitu näin valtaville luonnonvoimille mitään. Vielä sortumisen jälkeenkin pelastusmiehistö yritti kaikin voimin tukkia murtuneita kohtia padosta, mutta onnistumatta. Tuhon jäljiltä kaupunki oli lohduttoman näköinen, sortuneita rakennuksia, veden syövyttämiä teitä, vesimassojen kuljettamia autoja ja hukkuneita ihmisiä saastuneessa vedessä. Pelastusmiehistö joutui toimimaan hyvin vaativissa olosuhteissa pelastaakseen ne ihmislapset, jotka vielä elossa olivat. Näin meitä aikain merkit muistuttavat, että elämämme katoavassa maailmassa. Jeesus puhuu tulemisensa merkeistä näin; **”Ja on oleva merkit auringossa ja kuussa ja tähdissä, ja ahdistus kansoilla maan päällä ja epätoivo, kun meri ja aallot pauhaavat.”** Luuk. 21:25.

Näin myös Raamattu kertoo niistä pahan valloista ja voimista, jotka ”hurrikaanin” tavoin täällä maailmassa tuhoavat kaikkialla ihmiselämää. Näitä synnin sateiden tuomia tulvia vastaan joudumme jokainen täällä taistelemaan. Kun suojapadot murtuvat, niin saastuneen elämän virran syöksyvät sydämeen ja ajatusmaailmaamme. Niiden vaikutuksesta Paavali kirjoittaa esimerkiksi näin; **”Olimmehan mekin ennen ymmärtämättömiä, tottelemattomia, eksyksissä, moninaisten himojen ja hekumain orjia, elimme pahuudessa ja kateudessa, olimme inhottavia ja vihasimme toisiamme.”** Tiit. 3:3. **”Olimmehan mekin...”** siinä saastuneessa virrassa mukana ja sen vaikutukset olivat todella lohduttomia. Näin Paavali kertoo myös itsestään, jolloin hänet tunnettiin vielä Saulus nimellä. Hän oli korkeasti oppinut ja viisas mies. Oli tietoa myös näistä hengellisistä asioista. Siitä huolimatta Paholainen sai suojapadon murrettua hänen elämästään ja niin synnin saastuttamat virrat pääsivät tulvimaan vapaasti hänen sydämeensä ja ajatusmaailmaansa. Näin vähitellen Paholainen sai lujan otteen hänen elämästään. Nyt hän kertoo, miten hänkin oli silloin kuin ymmärtämätön, moninaisten himojen ja hekumain orja, aivan inhottava ja vihan vallassa. Ehkä Sauluksen sisimmässä kävi välillä aavistus, ettei tästä pitemmän päälle hyvä seuraa, siksi hän yritti välillä omin voimin tukkia niitä murtuneita suojapatoja, mutta ei siinä onnistunut. Viha vain kasvoi ja samalla kaikenlainen pahuus sai yhä enemmän tilaa hänen elämässään.

Tämä Paavalin kertomuksen jatko muuttuu riemulliseksi; **”Mutta kun Jumalan, meidän Vapahtajamme, hyvyys ja ihmisrakkautta ilmestyi, pelasti hän meidät, ei vanhurskaudessa tekemiemme tekojen ansiosta, vaan laupeutensa mukaan uudestisyntymisen peson ja Pyhän Hengen uudistuksen kautta, jonka Hengen hän runsaasti vuodatti meihin meidän Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen kautta...”** Tiit. 3:4-5. Jumalan, meidän Vapahtajamme hyvyyden ja ihmisrakkauten ilmestyminen merkitsi sitä, että Jeesus ajoi Jumalan sormella paholaisen ulos Sauluksen elämästä ja näin Jumalan valtakunta pääsi tuli hänen tykönsä. Niin Saulukselle avautuivat elämän veden virrat, jotka puhdistavana ja tervehtyttävänä virtasivat hänen sydämeensä. Hän syntisistä suurimpana, (pahimpana) saa oppia tuntemaan Kristuksen rakkauden. Ei Hän enää ollut inhottava, vaan lempeä, ystävällinen, ei käyttäytynyt enää sopimattomasti, vaan oli kokonaan uusi luomus. Tätä Kristuksen rakkauden tuntemisen opiskelua Paavali pääsi oikein opiskelemaan Herran Jeesuksen seurassa. Joka on maailman ihmeellisin koulu, siellä ainoastaan voidaan oppia tuntemaan jotain sellaista, joka on kaikkea tietoa ylempänä; Kristuksen rakkautta!

Olen huomannut, että Herra on siirtänyt myös minut uudelle luokalle, sillä tällä luokalla on ollut enempi näitä vastenmielisiä oppiaineita ja kokeita. Kun Psalmin 73 kirjoittaja kertoo itsestään näin: "...**minua vaivataan joka aika, ja minä saan joka aamu kuritusta.**" Niin olen ajatellut, että olen hänen kanssaan varmaan samalla luokalla. Lapsuuteni kodissa muistan saaneeni meidän sisaruksista eniten piiskaa. Näin vanhempani yrittivät oman ymmärryksensä mukaan kasvattaa minua tätä elämää varten. Varmaan minä tarvitsen Jumalan lapsenakin enemmän vitsaa kuin monet sisareni ja veljeni. Mutta näillä oppitunneilla joutuu peilaamaan itseänsä aina Kristuksen rakkauden peilistä. Miten herkästi sitä käyttäytyykään sopimattomasti, kun tulee vastoinkäymisiä, tai joutuu arvostelun kohteeksi, tai kun joku uskaltaa kyseenalaistaa sanomiseni tai tekemiseni. Näissä tenteissä minäkin olen usein reuttanut ja saanut itkeä Pietarin tavoin katkerasti. Miten herkästi juuri näissä tilanteissa meidän Herran seuraajien suojavallit murtuu ja saastuneet virrat syöksyvät sydämeen ja ajatusmaailmaan. Miten saamme padot jälleen tukituksi? Kuule! Apua on tarjolla! Jaakob neuvoo: **"Tunnustakaa siis toisillenne syntinne ja rukoilkaa toistenne puolesta, että te parantuisitte; vanhurskaan rukous voi paljon, kun se on harras."** Näin me opimme tuntemaan Kristuksen rakkauden, vaikka olisi enemmän kuin tuhat todellista syytä hylätä meidät, silti hän rakastaa ja hoivaa omiansa.

Vielä saamme täällä kodissa valmistella syyspäiviä! Tähän asti Herra on meitä auttanut.
TERVETULOA YSTÄVÄT LÄHELTÄ JA KAUKAA SYYSPÄIVILLE!
Siunaavin terveisin Jorma Huusko

Syksyn satoa

Vuodenaajoista, niin kuin monista muistakin asioista ja tapahtumista, meillä ihmisillä on omat selkeät mieltymiset ja mielihiteet. Monille ihmisille kevät on parasta vuodenaikaa. Luonto herää ja pimeys väistyy. Alkaa uusi kasvun aika. Kylmyys ja pimeys ovat "voitettuja" asioita. Kesä edelleen täydentää näitä asioita. Valo ja lämpö lisääntyvät. On aikaa lomailua ja saa levätä. Kesä on hyvin monille sitä parasta aikaa. Syksyn jälkeen tulee talvi, luonto ikään kuin jähmettyy, jäätyy kuoreensa ja maa saa levätä pakasteessa. Talven lumi peittää maisemat valkeuteensa. Pakkanen tekee työtänsä. Pimeys valtaa aikaa ja tilaa. Vauhti hidastuu. Monet ihmiset tykkäävät kuitenkin talvesta.

Olen "syksyihminen". Silloin luonto valmistaa satoa ja on ihmeellistä sekä etuoikeutettua, kun saa nähdä, tuntea, haistaa ja maistaa mitä Jumala meille luonnon kautta tarjoaa. Elämme nyt syksyä. Sitä vuodenaikaa jolloin sato kypsyy ja valmistuu. Tänä vuonna on Jumala ollut meille suomalaisille armollinen.

Olemmehan saaneet runsaasti monenlaista satoa. Minullakin on ollut perunannostoaika omalla pienellä kasvimaalla, jossa on muutama penkki perunoita. Perunoita on niin vähän, että ne ehtivät hyvin kuokkimalla ottaa sieltä talteen. Kuokka painuu helposti pehmeään penkkiin ja pienellä nykäisyllä perunat nousevat esiin. Sato on valmistunut ja uusia puhtaita sekä maukkaita perunoita saa nakella ämpäriin. Nyt esiin tulee ruma, särkynyt, mädäntynyt peruna: siemenperuna. Vaikkakin tämä maanhedelmä, siemenperuna, on jo tehtävänsä tehnyt, se alkaakin nyt kummasti puhutella. **"Totisesti minä sanon teille: jos vehnänjyvä ei putoa maahan ja kuole, se jää yksin. Mutta jos se kuolee, se tuottaa runsaan sadon"**. Joh. 12:24. Lukijani, nämä ovat Jeesuksen sanoja meille. Sanojensa vakuudeksi Jeesus antoi itsensä

kuolemaan, ristinkuolemaan, joka on vuosisatojen ja – tuhansien kuluessa tuottanut runsaan sadon. Puhuttelu jatkuu: **"Joku ehkä kysyy: Millä tavalla kuolleet heräävät? Millaisessa ruumiissa he tulevat? Sinä tyhmä! Se, minkä kylvät, ei virkoe eloon, ellei se kuole. Kylväessäsi et kylvä koko tulevaa kasvia, joka on nouseva, vaan pelkän jyvän, vehnän jyvän tai minkä muun tahansa. Jumala antaa sille sellaisen varren kuin tahtoo, kullekin siemenelle sen oman varren"**. 1 Kor.15:35-38. Kuuntelen saarnaa ja ajattelen: Siinäkö se on Elämän Sana minullekin. **Ensin kuolla, kuolla itselleni, sitten kylvää, Jumala antaa sellaisen varren kuin tahtoo.** Siinä se on, Elämän Sana sinulle ja minulle.

Ystäväkirjeen lukijat, Lehtomäen kodin ystävät, uskallammeko kuolla itsellemme? Ei ohiteta tätä kysymystä kevyesti, vaan tuodaan se rukouksen kanssa Vapahtajamme ristin juurelle. Sen ristin juurelle, jossa meidän puolestamme on kuoltu. Sen **ristin juurelle, josta meille loistaa Totuudenvaalo.** Joka valaisee sydämeämme niin, että ymmärrämme oman syntisyytemme. Tämän ristin juurella me saamme tunnustaa syntimme ja uskoa ne anteeksi Jeesuksen nimessä ja veressä. Kiitoksia Lehtomäen kodin työntekijöille heidän työstään ja elämästään.

Jumalan siunausta teille kaikille!

Ylivieskassa
Leo Mehtälä

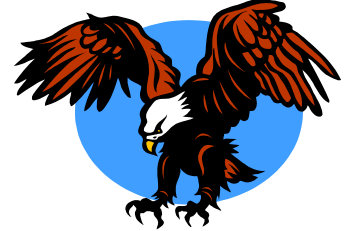
Moro!

”Mutta yösydännä kuuluu huuto: 'Katso, ylkä tulee! Menkää häntä vastaan.’” Matt. 25:6

Tämä kymmenen neitsyeen vertaus on puhutellut viime aikoina kovasti ja varmasti hetki on lähellä. Kun huuto kuuluu, Ylkä tulee, olenko minä valmis? Oletko sinä valmis kohtaamaan Jeesuksen sinä hetkenä, kun Hän tulee? Onko öljyä lampus? Onko astias ja lamput palamas? Onko Jeesuksen veren puhdistus kaikista synneistä, että synti sydämellä ei ole painamas?

”Mutta jos me valkeudessa vaellamme, niinkuin hän on valkeudessa, niin meillä on yhteys keskenämme, ja Jeesuksen Kristuksen, hänen Poikansa, veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä.”

1.Joh.1:7 Jos näin on, me saamme nousta tuuliin ja pilviin häntä vastaan. Mikä ihana hetki ja vapautus täältä ahdistusten ja kyynelten maasta. **”Mutta ne, jotka Herraa odottavat, saavat uuden voiman, he kohottavat siipensä kuin kotkat. He juoksevat eivätkä näänny, he vaeltavat eivätkä väsy.”** Jes. 40:31

Mutta Lehtomäen kodissa työ jatkuu, eikä voi muuta kuin ihmetellä, kuinka Herra on ollut hyvä ja antanut voimia Railille ja Jormalle. Rukoillaan heidän puolestaan, **että työnäky edelleen säilyisi.** He ovat uskollisesti työtä tehneet vuodesta toiseen ja kantaneet päivän helteen ja kuorman. Jeesus heitä siunatkoon ja koko perhettä. Heillä on aarre odottamassa taivaassa. Muistetaan Liisaa ja Mauria, jotka ovat kanssa muurin aukossa olleet omalla vartiovuorollaan ja työtä uskollisesti tehneet.

Mutta edelleenkin tarvitaan kodin puolesta esirukoilijoita, että työ saisi jatkua, ja Jeesus saisi pelastaa vielä monta miestä ja naista ja nostaa sieltä syvistä vesistä Jumalan lasten vapauteen.

Voimia kaikille ja odotetaan Jeesusta pian tulevaksi.

T: Heikki

”Puolees, Jeesus, rukouksin, huokauksin käänny, köyhä syntinen. Auta alla ahdistusten, kiusausten, riennä, Herra armoinen.” Vk 353:1

Rakkaat Lehtomäen kodin ystävät!

”Ihminen päättää, Jumala säättää.” Tällaisen sanonnan muistan kuulleen kauan sitten. Se on varmasti totta. Meillä voi olla mitä vain suunnitelmia, jotka eivät läheskään aina toteudu.

Enpä enää muista, mitä suunnitelmia minullakin tämän vuoden tammikuussa oli. Pitiköhän kotoa Ylämyllyltä mennä Lehtomäkeen? Siihen tuli kuitenkin muutos, kun olkapää meni sijoiltaan. Tuntui, että kaikki meni uusiksi. Täytyi tyytyä sen aikaiseen tilanteeseen ja tehdä se vähän, minkä pystyi. Niin se on nytkin, käden kuntouttaminen on kesken. Tämän kaiken kautta olen paljon paremmin päässyt ymmärtämään nii den asemaa, joiden osa on vielä pahempi: vaikea sairaus tai vamma. **Jumalan ajatus ja ajoitus on ihmeellinen.** Vielä Hän tuonkin asian käänsi hyväksi.

Luin äskettäin jostakin hartauskirjasta: **”synti asuu meissä. Paholainen tekee edelleen työtään.”** Tosiaan synti ja syntisyys ovat tiukassa. Se on kuin hirvikärpänen, joka sitkeän etsimisen ja repimisen jälkeen vasta irtoaa tukasta tai vaatteista. Paholainen pitää huolen, että me heikkoina, omassa varasamme ja voimassamme emme voi sitä vastustaa. – Lohduttavaa ja toivoa herättävää oli saman kirjan jatko: **”Jeesus sanoi: Minä olen voittanut maailman.”** Siinä se on! Meidän, sinun ja minun, ei yksin tarvitse taistella syyttäjää vastaan. Jeesus on todella voittanut. Tästä Hänen taistelustansa saamme lukea muun muassa Matt. 4:1–11. Luukkaan evankeliumissa (Luuk. 4:1–13), tosin sanotaan, että kiusaaja poistui Jeesuksen luota ajaksi. Mutta **Jeesus kesti kiusaajan hyökkäykset aina ristille asti ja osoitti**

ylösnousemuksessaan voittaneensa kiusaajan ja kuoleman vallan lopullisesti. Niin kuin lasten virressä lauletaan: ”ystävä sä lapsien...”, samoin mekin, sinä ja minä, **saamme turvautua taisteluissamme tähän parhaaseen ystävään ja auttajaan Jeesukseen.**

Siunausta loppusyksylle!

Mauri Turunen

**”Maan ja taivaan Luojan kiitos soikohon!
Kaikkein lahjain suojan armo suuri on.
Herra neuvollansa tiemme viitoittaa,
lupauksistansa sielu rauhan saa.
Kiitos, Herra taivaan, kun tuot lastes vaivaan
lahjas runsahimmat.” (v. 344)**

Lämmin syystervehdys Lehtomäen työkentältä!

Saapuessamme Lehtomäen kodin pihaan on nykyään ollut vastassa iloinen parivaljakko; musta Pontus-koira hyppii ja tunkee syliin ”hymyillen” niin, että valkeat hampaat välkkyvät. Vaalea Napsu lyllertää ja vikisee sivulla mukana. Vasta rapsutusten jälkeen pääsemme juttusille kodin väen kanssa, vaihtamaan kuulumisia ja tervehtimään uusia taloon tulleita miehiä. Sitten Mauri suuntaa yleensä hallille päin, missä Jorma tavallisesti uurastaa. Railin kanssa selvittelemme ruokahommia ja muutakin tarpeellista, jotta Raili voisi irrottautua hiukan näistä ympyröistä. Täytyy tunnustaa, että heikkona ja avuttomana saan usein lähteä tästä jatkamaan. Ei auta vuosienkaan kokemus, sillä viikon, parin aikana on saattanut olla monenlaista mylläkkää tällä taistelutantereella. On totta se, mitä Raamatussa sanotaan, ettei **meillä ei ole taistelu verta ja lihaa vastaan**. (Efes. 6:12) Useimmat miehet kuitenkin ovat tulleet kotiimme **etsimään sellaista todellista apua ja muutosta, mikä kantaa, ei vain hetken, vaan läpi elämän. Se apu on Jeesus Kristus. Hän on tie totuus ja elämä**. Siksi ei vihamies huilaa eikä pidä lomaa.

Lisäksi oma vauhti on myös hidastunut selvästi käytännön asioissa, ei jaksa eikä hoksaa kaikkea. Joskus aikaisemmin tällaiset tunnelmat saivat jo sellaisen vallan, että painiskelin luovuttamisen kanssa. Ajattelin pettyneenä ja väsyneenä, että näinkös päättyy tämä elämänvaihe, tässäkö on kaikki? Yläkerran pikkukodissamme katselin kirpputorille vietävää... - Mutta **Jumala armahti!** Railin kanssa olemme voineet jakaa raskaitakin asioita. Kiitollinen saan olla rakkaasta työtoverista ja työyhteydestä. Se on Jumalan lahjaa. Meille kuuluvat Jeesuksen sanat tänäänkin: **”Tulkaa minun tyköni, kaikki työtätekeväiset ja raskautetut, niin minä annan teille levon.”** (Matt. 11:28) Monin tavoin Jumala voi herkistää kuulemaan Hänen puhettaan, joskus lempeästi, joskus kovalla kädellä. **Hän on Isä, Hän tietää mikä on meille hyväksi.** Hänen lupauksistaan sielu saa rauhan. Kuten virren kirjoittajakin on kokenut. – Aloitin kiitosvirren sanoin tämän tervehdykseni teille, rakkaat ystävät. Siihen on tosiaan syytä! ”Kiitos Herra taivaan, kun tuot lastes vaivaan lahjas runsahimmat!”

Teitä kaikkia Taivaallinen Isämme runsaasti siunatkoon!

Liisa Turunen

Opettajan puhe koulunsa päättäneille oppilaille Lehtomäen kansakoululla 28.5.1954

Rakkaat nuoret!

Jälleen on eräs luku elämämme kirjasta luettu ja edessämme on moni uusi luku. Ette tiedä, mitä se luku teidän kunkin kohdaltanne kertoo.

Kuvittelen teidän seisovan suuren järven rannalla, järvi on jäässä ja sitä peittää lumi. Teidän täytyisi päästä järven toiselle rannalle, ei ole yhdentekevää, mistä kuljette ja mistä ylitätte tuon järven. Monet vaarat voivat kohdata jäällä, täytyy siksi valita oikea tie ja oikea suunta. Valitkaa tekin oikea tie ja oikea suunta, että kerran saavuttaisitte tuon vastakkaisen rannan.

Joku viisas on sanonut, että elämä muistuttaa kirjaa, tyhvät selaavat sen pian, mutta viisas lukee sen hitaasti. Sillä hän tietää, että sen voi lukea vain kerran, mitään tehtyä ei saa tekemättömäksi. Toivoisin että omaksuisitte elämän ohjeeksi kansallissankarimme Mannerheimin vaakunassa olevan tunnuslauseen: **”Puhtain asein oikean asian puolesta”**. Tämä lause sopii kaikille, niin sinulle josta tulee kerran maanviljelijä, teknikko, opettaja tai jonkun muun ammatin harjoittaja. Se sopii myös

sinulle, josta tulee ehkä joskus maalaistalon emäntä ja perheen äiti.

Kun taistelette elämässänne, on teillä eräs, joka voi ja joka tahtoo auttaa valitsemaan oikeat aseet ja oikean tien. Taivaallinen isä auttaa teitäkin kaikissa elämänne kohtaloissa, että kerran saavuttaisitte onnellisesti tuon toisen rannan – ihmisyyden rannan.

Näillä elämänohjeilla päätimme opiskelumme Lehtomäen koulussa 1954.

51 vuotta sitten koulunsa päättänyt Toivo Pentikäinen

Tuottavuus ylös, palkat ylös, elintaso ylös?

Kevään korvalla suuntasin Lehtomäkeen tarkoituksena viettää kesälomaa kotoisissa olosuhteissa ja kotoisia askareita tehden. Aivan lomankannalta kesä ei kuitenkaan mennyt ja mielessä pyöri monennäköiset ajatukset. Työn touhua ja kodin asiakkaita seuratessa mielen meinasi vallata turhautuneisuus. Mielessä pyöri erään professorin kommentti; turhaan te niitä sukia sinne kehitysmaihin lähetätte, ei niistä ole kuin hetkellistä apua. Perustat on saatava kuntoon, tuottavuus on saatava nousuun, jotta elintaso kohenisi ja olot parantuisivat pysyvästi.

Tiedotusvälineissä käsiteltiin kuinka paperialalla pyrittiin uusiin sopimuksiin; palkkoja oli saatava ylöspäin. Kaikki kuitenkin tiedämme että jos palkkoja nostetaan enemmän kuin tuottavuus nousee, on seurauksena jollain aikavälillä inflaatio. Tavaroiden ja palveluiden hinnat nousevat ja ostovoima huononee. Palkankorotukset valuvat hukkaan, jos niitä annetaan perusteettomasti. Ellei tuottavuus nouse, on palkkoja turha nostaa.

Lehtomäen tilanne alkoi mietityttää. Pitäisiköhän Lehtomäessäkin saada tuottavuus nousuun, niin elintaso kenties nousisi, olisi ehkä taloudellisesti helpompaa jne. Mielessä olikin kaikenlaisia ajatuksia miten toimintaa voitaisiin tehostaa, kustannuslaskelmia parantaa, tilausjärjestelmää kehittää jne. Ja niitä sitten kesän aikana vähän mietiskeltiinkin, mutta ei sen kummemmin saatu aikaiseksi. Väliillä menivät yötkin huonosti, kun tuntui että jotkut asiat voisi tehdä järkevämminkin ja johonkin asioihin pitäisi panostaa enemmän.

Kesän aikana sain kuitenkin oppitunnin siitä, että armotalous toimii hivenen eri tavalla kuin yleiset talouden lait ja mahdit. Paavali kirjoittaa Efesolaiskirjeessään: **olette kaiketi kuulleet siitä Jumalan armon taloudenhoidosta, mikä on minulle teitä varten annettu. ...että näet pakanatkin ovat kanssaperillisiä ja yhtä ruumista ja osallisia lupauksen Kristuksessa Jeesuksessa evankeliumin kautta (Efes. 3:2,6)** Eli Paavaliille oli annettu tehtävä, julistaa evankeliumia pakanoille. Aivan kuin Paavaliille, niin myös Lehtomäen väelle on annettu tehtävä: Julistakaa sanomaa armahtavasta ja rakastavasta Jumalasta niille, jotka ovat päihteiden takia joutuneet elämässään harhateille. Tehtävänä on hoitaa Jumalan armon taloutta. Ja siinä tehtävässä ei taloudelliset lait ja mahdit ole olleet koskaan pääosassa.

Useamman kuin kerran yritin peittää liikutustani hakiessa isoja kuormia ruokaa Lehtomäkeen. Lahjoitetuista ruoista iso osa olin ns. valmisruokaa. Vaikka tuottavuus ei ole juurikaan noussut, niin ruokapalkalle työskentelevät ovat saaneet palkkaa enemmän kuin riittävästi. Aivan kun kaikkivaltias Jumala olisi jossain korkeuksissa ja pyhyyksissä yrittänyt sanoa että pidän kyllä huolen niistä, jotka olen työhöni kutsunut. **Älkää olko vaelluksessanne ahneita; tyytykää siihen, mitä teillä on; sillä hän itse on sanonut: "En minä sinua hylkää enkä sinua jätä" (Hebr. 13:5)** Ei Jumala anna kenelläkään taakkoja enemmän kuin jaksamme kantaa. Mietin monesti niin väsyneen näköisiä emäntiä. Aivan kun Jumala sitä mukaa helpottaisi askareita kun uupumus valtaa. Ensin poistettiin leiväntekohuolet ja nyt tulee jo ruoatkin osittain valmiina. Samoin rakennuspuolella, taivaallinen Isämme on muistanut. Ystävien välityksellä on tullut eri yrityksiltä tavaralahjoituksia toimintaa helpottamaan.

Ehkei Taivaallinen Isämme edellytäkään, että toimintamme olisi maallisessa mielessä tehokasta ja että maallinen tuottavuus nousisi, vaan että Lehtomäen kotikin saisi olla omalla panoksellaan tuottamassa satoa Taivaan Valtakuntaan. **Tärkeintä on että taivaallinen tuottavuus olisi nousussa.** Ehkä sitten kerran, kun peli vihelletään poikki ja ryhdytään katsomaan taivaallista tilinpäätöstä, olemme vähän viisaampia. Silloin on unohdettu maalliset tilinpäätökset, niihin emme voi enää vedota. Taseen vastattavaa puolella on varmasti pitkä lista niistä Jumalan antamista lahjoista, taidoista ja kyvyistä sekä kaikesta muusta hyvästä, jolla Jumala on meidät varustanut elämäämme varten. Joudumme toteamaan että kaikki hyvä on tullut Herralta. Vastaavaa puolta katsoessamme joudumme varmasti häpeillen toteamaan, että kyllä paljon paremminkin olisi voinut Herralta saadut lahjat käyttää. Pääosassa ovat varmasti olleet oman elämän rakentaminen, työnteko ja harrastukset. Mutta toivottavasti sieltä löytyisi myös kohta Jumalan armotalouden hoito. Sillä jos edes pienen osuuden omasta ajastamme pystyisimme olemaan Jumalan käytössä, kertoen sanoilla ja teoilla siitä valtavasta aarteesta, joka meille on Jeesuksessa Kristuksessa annettu, olisi mahdollista että lopulliseen tuloslaskelmaan, siihen suureen autuaitten listaan, saattaisi meidänkin vajavaisten kylvötyön tuloksena joku päätyä. Viimeksi kun kirjoitin ystäväkirjeeseen, taisi olla joskus 80-luvun loppupuolella, mietimme siinä äidin kanssa että mistäpä joululahja Jeesukselle. Tulimme sitten yhteistuumin tulokseen, että

kyllä Jeesus varmaan ilahtuisi eniten siitä, jos antaisimme itsemme kokonaisuudessaan Hänen käyttöönsä. Ja niinhän se varmasti on.

Kesä on mennyt ja taistelut sen, huokaus soi oksistoissa. Lehtomäen tilanne tuntuu vain kummittelevan mielessä kun kuulee aina voimattomia huokauksia siltä suunnalta. Tuntuu että kaikki ovat väsähtämässä työnsä alle. Mieleen nousee Bonhoefferin sanoittama virsi, joka on virsikirjassamme numerolla 600. Kuten varmaan moni muistatte, Bonhoeffer oli Saksalainen luterilainen pappi, joka joutui Flossenbürgin keskitysleirille syytettynä Hitlerin murhayritykseen osallistumisesta. Kaksi vuotta hän joutui elämään keskitysleirillä, kunnes pari viikkoa ennen sodan päättymistä hänet tapettiin. Tuona aikana hän kirjoitti virren 600. Maallisesti ajateltuna kaikki oli lopussa, varma kuolema edessä. Mutta miten ihanasti hän sanoittikaan:

1.

*Hyvyyden voiman ihmeelliseen suojaan
olemme kaikki hiljaa kätkeyt.
Me saamme luottaa uskolliseen Luojaan,
yhdessä käydä uuteen aikaan nyt.*

2.

*Jos ahdistuksen tie on edessämme,
myös silloin Kristus meitä kuljettaa.
Annamme Isän käsiin elämämme.
Hän itse meille rauhan valmistaa.*

3.

*Suo, Herra, toivon kynttilöiden loistaa,
tyyneksi, lämpimäksi liekki luo.
Valaiset pimeään, voit pelot poistaa.
Jää keskellemmme, Kristus, rauha tuo!*

4.

*Kun pahan valta kasvaa ympärillä,
vahvista ääni toisen maailman,
niin että uuden virren sävelillä
kuulemme kansasi jo laulavan..*

5.

*Hyvyyden voiman uskollinen suoja
piirittää meitä, kuinka käyneekin.
Illasta aamuun kanssamme on Luoja.
Häneltä saamme huomispäivänkin.*

*Dietrich Bonhoeffer 1944. Suom. Anna-Maija Raittila 1980 Sävel Erkki
Melartin 1923*

Lehtomäen kodin väki tahtoo kannustaa kaikkia lähettämään sukkiä sekä kehitysmaihin, että myös ”omille” vähäosaisillemme, jotta olisimme kirkastamassa Jumalan armoa, tuntuipa se sitten maallisessa mielessä kuinka turhalta tahansa. Leppoosaa syksyä vaan kaikille, muistakaa säilyttää ilo elämässänne. Ja Raamattu kannattaa pitää enemmän yöpöydällä kuin kirjahyllyssä. Syysiltojen pimeinä hetkinä on sitten valoa ja virtaa nopeasti saatavilla.

Terveisin Ari Huusko

Syksyinen tervehdys täältä Lehtomäestä!

Olen ollut täällä hoidossa Juhannuksesta saakka ja täällä, jos missä, on ollut hyvä pysähtyä mietiskelemään mennyttä elämää, tulevaakin. Ei ole minun menneessä elämässäni montaakaan kaunista asiaa kerrottavana, joten siitä en alakkaan sen enempiä kertomaan kuin, että kurjaahan se on ollut, etenkin viimeksi kuluneet vuodet. Odotan, että täällä ollessani saisin vahvistua uskossa, ja että **elämäni tulevaisuudessa olisi elämisen arvoista**. Kiitänkin Herraa jo näistä ihanista kolmesta kuukaudesta. Täällä olen saanut tukea, minua on rohkaistu rukoilemaan ja puolestani on rukoiltu. Rukoilenkin, että **Jeesus muuttaisi asumaan sydämeeni**, sekä myös kaikkien muidenkin, jotka sitä haluavat.

Muistui mieleeni eräs laulu, (lauluja Jeesuksesta vihkosesta) lainaan siitä säkeistön tähän: ”**Vaikka tummat pilvet heittää varjoaan, vuoritie on raskas vaeltaa. Kuitenkin on määränäni kaunismaa, missä ikirauha asustaa. Usein valtaa matkamiehen mielen kaipuu päästä kotiin uudenmaan. Siksi onkin määränäni kaunismaa, missä ikirauha asustaa.**”

Jäänkin tänne Lehtomäenrauhaan viettämään syksyä **rukoillen ja kiittäen Herraa!** Miten arvokasta toimintaa tämä täällä onkaan. siitä **kiitos Herralle ja teille kaikille kodin ystäville**, jotka olette mahdollistaneet kodin toiminnan auttamalla monin eritavoin.

Lämpimien terveisin: Jari-Pekka

Kokemuksia Lehtomäestä

Tulin kesäkuun 7. päivä ja tuolloin olin juuri samana päivänä saanut hädön asunnostani, mutta vuokraemäntäni toi minut tänne Lehtomäkeen. Tutustuttuani taloon tunsin kuinka rauha tuli sydämeeni. Ilmapiiiri Jumalan huomassa; turvallisissa käsissä on juuri tällainen. Täällä on hyvä olla ihmisen, joka on elämänsä saanut täydellisesti onnettomaksi viinan käytön myötä.

Kului aikaa arkisissa askareissa ja olet tullut huomaamaan kuinka osaankin nauttia työn teosta. Se on ollut iloa kun olen saanut tehdä sitä Lehtomäen kodin hyväksi. **Täällä olen saanut myös viinanhimon pois. Kiitos Herralle kun otti sen ja "heitti" unholaan.** Silloin tunsin että ei tarvitse antabusta enää tämä mies.

Olen saanut uudistaa liiton Jumalan kanssa ja kiitos kuinka on huolehtinut minusta. En jäänyt taivasalle. Vei minut syntielämästä pois. Auttoi huomaamaan, kuinka rikasta elämä on. Ja sydämeeni antoi varmuuden tulevasta.

Tätä merkitsee rauha Lehtomäessä, **kuinka Jumala vaikuttaa onnettoman sydämessä.** Voi kiireettömästi tutkiskella tuntojaan, avata sydäntään ja useiden kirkkomatkojen ansiosta huomata, kuinka ihanaa on olla Jeesuksen oma.

Tulevaisuuteni on avoin enkä tiedä mihin suuntaan täältä lähden. Kiuruvedellä olen syntynyt. Vuonna 1964 ollessani 7-vuotias muutettiin äidin kanssa Helsinkiin. Tuo Suomen "Etelä" ei ole minun paikkani. Viime vuoden olen asunut Hangossa, mutta ei minulla ole kiire täältä pois. Olen niin kauan kuin Jumala suo.

Tämä koti on ainutlaatuinen Suomessa ja toivon **esirukousta** kaikilta että Lehtomäki saisi pitkän palvelutyön tehneille Jorma ja Raili Huuskolle seuraajan. Meille jotka olemme viinankirouksen voimalla menettäneet kaiken, on tämä koti Jumalan lahja.

Keijo Lämsä

Mistä rakkaudessa on kyse

Terveyskeskuksen hoitaja kertoi seuraavan tarinan:

Oli kiireinen aamu. Kello oli noin 8.30. Ovesta tuli vanha mies, arviolta jo yli kahdeksankymmenen. Hän oli aiemmin saanut haavan peukaloonsa ja nyt hän tuli otattamaan tikkejä pois. Heti alkuun hän sanoi, että hänellä oli kiire, koska hänellä oli tapaaminen klo 9. Tiesin, että kestäisi ainakin tunnin, ennen kuin hän pääsisi lääkärin vastaanotolle, joten ajattelin, että minä ehkä voisin poistaa tikit ja tarkistaa haavan.

Haava oli hyvin parantunut ja toimenpiteen jälkeen laitoin varmuuden vuoksi vielä uuden pienen suojan peukaloon. Kaikkea tätä tehdessäni keskustelin miehen kanssa ja kysyin, oliko hänellä kenties tänä aamuna varattu aika jollekin erikoislääkärille tai muuhun tärkeään tapaamiseen, koska oli kiireinen. Mies kertoi, että hänen oli mentävä vanhustenhoitokotiin syömään aamiaista vaimonsa kanssa. Vaimo oli ollut hoitokodissa jo jonkin aikaa, koska sairasti Alzheimerin tautia. Kysyin mieheltä, että huolestuuko vaimo, ellei mies tule ajoissa. Mies vastasi, ettei vaimo enää tunne häntä, ei ollut tuntenut enää viiteen vuoteen.

Olin tosi hämmästynyt ja kysyin häneltä: "Ja te yhä käytte hänen luonaan joka aamu syömässä yhdessä aamiaista, vaikka hän ei tiedä kuka te olette?" Mies hymyili, taputti kättäni ja vastasi: **"Vaimoni ei tunne minua, mutta minä tunnen hänet."** Pala nousi kurkkuuni ja oli vaikea pidätellä kyyneleitä. Ajattelin, että tosi rakkaus ei ole fyysisistä eikä romanttista. Tosi rakkaus on kaiken sen hyväksymistä mikä on, mikä on ollut ja mikä on tuleva.

Onnellisimpia eivät ole ne ihmiset, joilla on kaikki asiat parhain päin vaan ne, jotka osaavat nähdä hyvät puolet myös elämän vastoinkäymisissä.

Käännös englanninkielisestä sähköpostiviestistä
Irja Rajamaa

Rauhan Sanomia,
Suomen Metodistikirkon julkaisu
Syyskuu nro 9 2005

Minä, sinä, hän, me...

MINÄ - kylmä, kova, voimaton,
taisteluihin uupunut oon.
Kuolettava epäuskon sumu
kiehneä ympärillä kuin humu.
En saa rauhaa omin voimin.

SINÄ - minulta pahat sanat kuulet,
kiukutteluun käyvät minun huulet.
Vaikka itken tuskassani,
silti jatkan puheissani
sinun kiusaamista.

Miksi minä oon tällainen
kurja, raukka, syntinen?
Turmelusta sydän täynnä on,
minä hyvän tekemisessä toivoton.
En minä enää jaksa.

HÄN - auttaja on Jeesus vain.
Anteeksantamuksen syliin heittäytyä sain.
Katseen kurjuudesta nostaa saan,
katson vereen sovittavaan.
Se antaa mulle rauhan.

En parantaa siis itseäni
mitenkään voi epäuskossani.
Uskon kautta Jeesuksen helmaan
juoksen ja heittäydyn armon virtaan.
Siihen virtaan syntini uppoo.

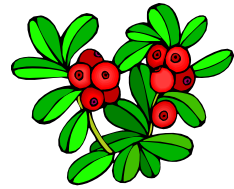
ME - yhdessä nyt saamme kiittää
ja rukoukseen kädet liittää.
Hän, joka anteeks antoi meille
sanoo: Rauhan annan teille
ja vien kotiin taivaan.

Annukka Lohtander

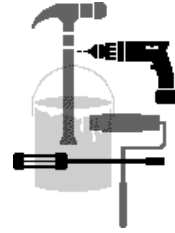
Rakkaat Ystävät ja Sukulaiset!

Tervehdys Teille täältä jo syksyisestä Lehtomäestä! Puiden lehdet ovat kellastuneet, ruska on kauneimmillaan, mutta päivät ovat olleet vielä sopivan lämpöisiä. Puolukoita on ollut nautinto poimia metsän hiljaisuudessa. Kauniista kesästä on enää vain muistot jäljellä. Alkukesän ihmeellisempiä muistoja on meidän perheen ensimmäisen lapsenlapsen syntyminen tähän maailmaan. **Ihmeelliset ovat Herran luomisteot. Rukoilemme Jumalan runsasta siunausta ja varjelusta pienokaisen elämän matkalle.**

Kiitollisuus Jumalan täydellisestä huolenpidosta koko kesän ajalta täyttää mielen riemulla. Olemme saaneet olla Taivaan Isän täysihoidossa kaikissa taisteluissa niin ilossa kuin ahdistuksissa. Myös ajalliset tarpeet on Herra täyttänyt runsain mitoin. Tuskien keskellä on rukoiltu ja on saatu monia konkreettisia vastauksia asioihimme. Käytännössä kesä on kulunut työn merkeissä. Miehet ovat ahkeroineet niin että mökkejä on syntynyt kuin sieninä sateella. Alkukesästä emännätkin saivat nauttia maalaamisesta ja huopakattojen teosta hallilla, mutta mansikka ajan myötä alkoi jo marjojen keruu ja muu säilöminen, ettei paljon enää ole jäänyt aikaa halli hommiin.

Viime sunnuntaina kävelimme Jorman kanssa tuossa syksyisessä lähimetsässä. Juttelimme ja rukoilimme matkan varrella. Luontokin puhui omaa kieltään. Luonnon lakastuminen oli nähtävissä. Totesimme itsemme olevan samassa tilassa. Palautui mieleen kuinka kihlasormukseen aikoinaan mannalapun kautta kirjoitettiin: **”Teidän vanhuutenne asti minä olen sama, hamaan harmaantumiseenne saakka minä kannan; niin minä olen tehnyt, ja vastedeskin minä nostan minä kannan ja pelastan.”** Jes.46:4 Silloin toi lohdutuksen elämäänsä se, että Jumala on luvannut olla kanssamme kunnes hiuksemme harmaantuvat, tulipa tässä elämässä sitten vastaan mitä tahansa. Nyt puolestaan lohduttaa tuo jakeen loppupuolen ajatus, että tästä eteenpäinkin Hän on luvannut olla kanssamme, nostaa kantaa ja pelastaa.

Muistelimme ensimmäisen kevään kävelyretkeä tuolla Eitikalla. Haaveilimme silloin tulevaisuudesta ja Jorma kertoi lapsuus- ja nuoruusmuistojaan. Jo silloin juttelimme luopumisen tuskasta. Olimme molemmat joutuneet elämässämme luopumaan monista asioista. Myös avioliiton aikana olemme joutuneet kokemaan luopumisen tuskaa. Varmasti suurin luopuminen itse kullekin on, kun rakas läheinen ihminen otetaan pois viereltämme. Se on tilanne joka meidät pysäyttää, ainakin vähäksi aikaa. Pysähdymme miettimään omaa tilaamme. Kerran on oleva meidän vuoromme lähteä, silloin joudumme luopumaan kaikesta ajallisesta, **olemmeko siihen valmiit?** Olemmeko valmiit kohtaamaan Jumalan? Mietimme miten kannattaa elää tämä jäljellä oleva elämä?

Ajatellessani näitä syksyisiä ajatuksia, koen, että **Lehtomäen kodin elämään kaikenkaikkiaan on tulossa syksy.** Ikään kuin valmistautuminen luopumaan; sillä niin työntekijät kuin johtokunnan jäsenetkin alkavat olla tässä harmaahapsi-iässä, ja ote meinaa herpaantua. Emme varmasti kukaan kuitenkaan halua luopua elävästä Jumalasta, **”sillä siksi me vaivaa näemme ja kilvoittelemme, että olemme panneet toivomme elävään Jumalaan, joka on kaikkien ihmisten Vapahtaja, varsinkin uskovien.”** 1Tim.4:10. Mutta jokaiselta meiltä Jumala odottaa uskollisuutta. Tarvitsemme nyt erityisen paljon esirukousta, Teiltä Rakkaat Ystävät, että ratkaisisimme oikein tulevaisuuteen liittyviä asioita. Tärkeintä olisi että saisimme kulkea Jumalan edeltä valmistetuissa teoissa. Ilmestys kirjassa on sanat: **Ole uskollinen kuolemaan asti niin minä annan sinulle elämän kruunun.**

Vaikka nämä minun ajatukseni olivat tässä kirjeessä kovin molli voittoisia, niin arjessa koen kuitenkin että ilo Herrassa on meidän väkevytytemme. Jatketaan siis Ystävät matkaamme iloiten ja Herraan turvaten, vaikka monien kipujen ja ahjojen läpi itse kukin joudumme täällä kulkemaan.. Hän on luvannut olla kanssamme maailman loppuun asti. Ja lopuksi 1Tess.5:24 **”Mutta itse rauhan Jumala pyhittääkään teidät kokonansa, ja säilyköön koko teidän henkenne ja sielunne ja ruumiinne nuhteettomana meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen tulemuksen.”**

Teistä kaikista Herraa kiittäen ja Siunausta Elämäänne toivoen!
Lämpöisin terveisin Raili Huusko